

tinget. Men der staaar jo lidt om det i Landstingsudvalgets Betænkning, og en saadan Opfordring sættes jo ikke ind i en Betænkning for ingenting, den har netop til Hensigt at vække Regeringens Interesse og Opmærksomhed for, at Klitplantningen burde lægges ind under samme Tilsyn og Administration som det øvrige Skovvæsen. Jeg vil naturligvis helst have det ærede Medlem fra Hillerøds Støtte, naar der skal tages endelig Bestemmelse om, hvorledes Klitvæsenet og Klitplantningen skulle ordnes, og det ærede Medlem har Ret i, at vi her leve i en foreløbig Tilstand med Hensyn til Administration. Men jeg er ogsaa enig med ham i, at der ikke er andet end godt at sige om den foreløbige Administration, som øves af den Mand, i hvis Haand den er lagt. Sagen er den, at Statsskovvæsenet har vistnok hidtil altfor meget — hvor meget bedre det kan blive, ved jeg ikke — været styret fra Kontorerne, men man kan selvfølgelig ogsaa bedre i Statsskovvæsenet bruge Lineal og Tal, end man kan, hvor det drejer sig om Beplantning i Klitterne. Der er en saa himmelvid Forskel paa de Steder, hvor Planterne skulle anvendes, og ogsaa paa det Klima, under hvilket de skulle vokse op, og endelig ogsaa paa den Nytte, de med Tiden skulle gøre. Det kan maaske til Nød gaa i Statsskovvæsenet at sige: Nu tage vi saa og saa mange Tønder Land ind og plante saa og saa mange Træer, og dem sætte vi i saa og saa mange Rader, saa og saa langt mellem hvert Træ o. s. v.; naar der saa er gaaet 7 Aar, og Toppene naa hinanden, hugge vi hver anden Række ud og lade blive saa og saa lang Afstand mellem de tilbageværende o. s. v. Saadanne Beregninger kunne maaske paa det nærmeste foretages, og saadanne Overslag gøres i Kontorerne, men det vil paa ingen mulig Maade holde Stik i Klitterne. Der skulle Træerne ikke staa i Rader, det er i alt Fald meget faa Steder. Der skal der tages Hensyn til det meget bølgeformede Terrain, snart lidt Dalstrøg, snart lidt Højdedrag. Der skal tages Hensyn til Læforholdene. Hvert enkelt Sted skal der tages Hensyn til, fra hvilken Side Vinden stryger ind over Plantningen, om der er Klitter ved Siden af, der kunne beskytte den særlig mod Nordvestvinden. Man har en ganske morsom Fortælling om afdøde Kammerherre Thygeson, som vi alle mindes med Ærbødighed, naar der er Tale om Klitplantning. Han kom, da han var nogle og halvfjerdsindstyve Aar til en Plantør derovre og vandrede med ham

omkring i Klitterne. Plantøren havde foretaget en Plantning opad en Skraaning. Saa sagde Kammerherren: De Træer staa ikke rigtigt, Plantør, for Vinden vil stryge herind. Jo, Plantøren tillod sig da i al Ærbødighed at protestere, de skulde nok vokse. Nej, sagde Kammerherren, vent De bare, de vokse langsomt i Deres Distrikt, kom De med mig herud om en Snes Aar — jeg har vist bemærket, at han var over 70 Aar — saa skal De se, hvor de ere blevne af! Kammerherren naaede ganske rigtigt at leve de 20 Aar længer, og han fik Ret, Planterne gik ud. Han var den klogeste, han var endnu mere praktisk end den unge Plantør.

De ville heraf forstaa, at jeg vil gerne have, at det skal være rent praktiske Folk, der anvendes derovre. Det er absolut ikke Polyteknikere, vi skulle bruge. Det skal helst være Folk, der ere fra den paagældende Egn, og som have faaet praktisk Uddannelse og ville ofre sig for Klitplantningen. Jeg vil derfor meget haabe, at det ærede Medlem fra Hillerød saavel som andre ærede Medlemmer, der ville centralisere og ogsaa drage Klitplantningen ind under den Administration, som dette Lovforslag tilsigter, ville se lidt nærmere til og være lidt varsomme, forinden de gaa imod os: det ærede Medlem her ved Siden af mig (Nørhave) og mig, som jo absolut maa have bedre Kendskab til det, idet jeg bor lige ind under Klitten og har, om jeg saa maa sige, næsten daglig Lejlighed til at se, hvorledes der plantes, og hvorledes disse Plantninger trives. Jeg har fra min Ungdom til nu set hele Egnen derovre næsten omskabes paa Grund af disse Plantninger. Før laa disse hvide, nøgne Klitter næsten som en Alpekaede, og naar det blæste haardt, saa stod der som en Dampf af dem; det var Sandet, der fæg. Nu derimod have de en grønlig Tone over sig; det er de mere end mandshøje Graner og Fyr, som fremkalde denne Farve. Lad det være noget for sig! Klitterne paa Jyllands Vestkyst ere enestaaende, de ere noget for sig derovre, lad ogsaa den Maade, hvorpaa de behandles og beplantes, blive ved at være noget for sig! Det vil jeg gerne lægge et godt Ord ind for.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Dinesen: Jeg takker det ærede Medlem for det smigrende Omslag, hvori